

Dom paalagte Fængselsstraffe, og efter denne Anvisning fra Ministeren har Høires Forsvar for de flete Fængslinger siden gaaet, idet Partiets Ordførere have søgt nærmere at udvillie, hvad da disse „rigtige“ Fortolkningsregler“ vare, som Ministeriet dengang uden nærmere Forklaring henpiste til. Men det forekommer mig, uregelmæssig, at det Svar, Ministeriet der gav, og som Høire stadig har givet, naar denne Sag har været oppe, vel meget minder om det betjendte: „Goddag — Drestaff“. Det er slet ikke Svar paa det Spørgsmaal, hvorom det her dreier sig. Folkethinget har aldrig paastaet og paastaar selvfølgelig heller ikke nu, at en Rigsdagsmand skulde være fritaget for at komme i Fængsel, naar han ved Dom var dømt dertil. Der er ikke noget Medlem i denne Sal, der nævner nogen saadan Tanke. Derfor dette behøver Regjeringen og dens Venner hverken at besvare sig paa rigtige eller urigtige Fortolkninger. Det, der er Strid om, er ikke, om en Rigsdagsmand kan sættes i Fængsel, naar han er dømt dertil, det ere Alle enige om. Alle ere enige om, at han kan fængsles efter Rigsdagsamlingen, eller naar der erhverves Samtykke dertil af det Thing, hvortil han hører. Uenigheden dreier sig kun om, hvorvidt en Rigsdagsmand kan fængsles med den Rigsdagen, er samlet, førend der er indhentet vedkommende Things Samtykke, og der have vi paa vor Side Grundlovens Ord aldeles klart og bestemt. Det er Fængslingens Tidspunkt, siger jeg, der her har været Spørgsmaal om. Naar Rigsdagsamlingen er sluttet, vil Vedkommende kunne fængsles, og under Rigsdagsamlingen vil han ogsaa kunne fængsles, naar Samtykket dertil er erhvervet. Der er endnu Folk, der leve i den Bilsfarelse, at det er en Folge af Dømmene, at disse Rigsdagsmænd ere komne i Fængsel under Samlingen. Men ved alle tidligere Forhandlinger er det fra alle Sider i denne Sal erkjendt, at det ikke er en Folge af Dømmene, at Fængslingen har fundet Sted paa den Tid, idet man har erkjendt, at Eksekutionen af en Dom er en AdministrationsSag, som Administrationen, altsaa i sidste Instants Regjeringen, bærer Ansvar for. Regjeringen kan lade Eksekutionen foretage noget før eller noget senere, og i et af de første Tilfælde, vi havde af den Art — det Tilfælde, der angik Folkethingets daværende Formand, Folkethingetsmanden for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) — saae vi ogsaa, at Regjeringen først fastsatte Fængslingen til eet Tidspunkt, og derefter udsatte den til et noget senere. Det er altsaa klart, at

det haade under Forhandlingerne og ved Regjeringens Færd er godtgjort, at Fængslingens Tidspunkt er en AdministrationsSag. Der kan Regjeringen have et Spillerum. Da vi første Gang henvendte os om denne Sag til den ærede Justitsminister, svarede han Udvalget skriftlig — Ministeren har ikke under disse Forhandlinger vist Thinget den Opmærksomhed at være tilstede og forklare os, hvad han mente med det temmelig dunkle Svar, han gav Udvalget. — at den almindelige Regel for Straffedommes Eksekution var den, at en Straffedom skulde iværksettes ufortøvet, naar der ikke var nogen „særlig Hindring“ derfor; jeg beder det høie Thing at lægge Mærke til dette, thi her staa vi ved Sagens Røerne. Folkethingets Flertal gaar ud fra, at det er en særlig Hindring for en Straffedomms ufortøvede Eksekution, naar Grundlovens § 57 udtrykkelig forbyder den. Vi mene, at Grundlovens § 57 er en særlig Hindring, naar den siger, at det maa ikke ske under Samlingen, med mindre der er erhvervet Thingets Samtykke dertil. Det høie Ministerium derimod betragter i dette, lige saavel som i saa mange andre Tilfælde, ikke Grundlovens Bestemmelser som nogen særlig Hindring, men lader Eksekutionen finde Sted, naar det finder det passende, uden at bryde sig om, at Grundloven indeholder aldeles bestemte Forstrifter om, hvorledes der burde være gaaet frem. Man har fra Regjeringspartiets Side søgt at fremstille Sagen saaledes, som om der her var Tale om en Begunstigelse overfor Rigsdagsmændenes Personer, men det er der slet ikke Tale om. Den Rigsdagsmand, der er dømt, skal selvfølgelig af sine sin Straf. Det har heller ikke Grundloven villet fritage Noget for. Men Grundloven har i denne Paragraf som i alle de Paragrafer, der staa i det Afnit, hvor den findes, villet værne om Rigsdagens Ret til selv at bestemme, hvorledes dens Forhandling skulle foregaa, og til selv at dømme om, hvorvidt den under de givne Forhold bør og kan undvære et eller flere af sine Medlemmers Arbejde. Det er Rigsdagens Frihed, denne Paragraf har villet værne om. Men det har man krænkert, og derfor maa vi denne Gang som tidligere nedlægge Indsigelse mod det Stede. Jeg foreslaar paa Udvalgets Flertals Vegne, at Thinget vedtager en Beslutning, saalydende: Folkethinget nedlægger Indsigelse mod det Brud paa Vælgernes og Thingets Ret, der er slet derved, at Folkethingetsmanden for Njøbenhavns Amts 4de Valgtreds i Strid med Grundlovens § 57